

vægede Student Dagens Helt, naar han i Ferien vendte hjem med Silkehuen paa sit lokkede Hoved og sang »Gluntarnes« punschvamle Melodier i en damefyldt Baad ude paa Fjorden i de dagklare Sommernætter. At en af Handelens eller Industriens Mænd, hvor rig han saa var, ved Hjælp af en Etatsraadstitel blev sat i Rang med Statens galonerede Tjenere, — det var endnu dengang utænkeligt i Provinsen.

Heller ikke ude i Bondelandet var det noget Sted kommen til et afgørende Brud med Fortiden og dens Fordomme. Vel havde der begyndt at rejse sig Dampskorstene over Mejerierne, og Tærskværker og Mejemaskiner afløste efterhaanden Plejl og Le. Men trods alle Forbedringer i Driften, og trods den stigende Oplysning, forarmedes Landbefolkningen stadig mere. Prioriteterne i Ejendommene voksede. Landets Gæld til Udlandet steg med mange Millioner om Aaret.

Imidlertid sad den bredbagede danske Bonde paa sin Gaard med en uanfægtet Følelse af at udgøre Nationens Marv, at være dens Kærnekraft og Fremtidshaab. Det var en Forestilling, der i Aarhundredets Løb var bleven en Slags nationalt Dogme, som tilsidst den grundtvigske Folkehøjskole havde helliggjort. Fra Skagen til Gjedser forenedes By og Land i en ærefrygtsfuld Dyrkelse af Smørret og Flæsket i Dannevang.

Under alt dette groede Landets Aaer og Fjord-